

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 24

15. December 1915

64. Årgang

„Mormonismens“ filosofiske Grundlag. (Fortsat.)

„Mormonismens“ Filosofi fremstætter som en Voresætning, at den saaledes af Alle opnaaelige Frelse gjennem Tro og Gjerninger ikke betyder, at Enhver vil opnaa den samme Grad af fremitdig Lykke og Herlighed, lige saa lidt som Sjælens Fordommesse betyder den samme Tilstand af Skuffelse, Anger og Pine for Alle, som paadrage sig denne frygtelige, men tillige naturlige Straf. Vi forkaste det ubibelske Dogme, at der for de opstandne Sjæle kun er to Opholdssteder i Evigheden, Himmel og Hervede, og at Enhver vil blive beskikket enten til den ene eller den anden af disse, alt eftersom hans Gjerninger ere gode eller onde, uden Hensyn til, hvad der manglede i, at Veigtskaalen vilde balancere enten til den ene eller anden Side. „I min Faders Hus er der mange Boeliger“, sagde Jesus til sine Apostoler, og „dersom det ikke var saa, havde jeg sagt Eder det; thi jeg gaar bort for at berede Eder Sted“. (Joh. 14 : 2).

Det Liv, som vi blive delagtige i herrester, vil i strengeste Forstand være Resultatet af det Liv, vi leve i denne Verden, og ligesom Menneskene her udvise en uendelig Mængde Forstjelligheder, og Grader i deres Trofasthed mod Sandheden eller Hengivelse til Synd, saaledes vil der i Livet paa den anden Side Graven gjøre sig de samme Forstjelligheder gjældende. Ophøjelse er Frelsens højeste Trin, og enhver Sjæl vil komme til et Sted og i en Tilstand, som passer for den. „Mormonismen“ lærer, paa Grundlag af direkte Abenbaring fra Gud, at der er forstjellige Grader af Herligheder beredt for Menneskenes Sjæle, der er det celestiale, terrestriale og telestiale Herlighedsrige, og at der

indensfor hver især af disse Riger er utallige Grader eller Klasser. Disse forskjellige Herligheder — den celestiale, terrestriale og telestiale — kunne sammenlignes med Solen, Maanen og Stjernerne i deres Skønhed og Glands. Disse Livsforhold i den næste Verden blevaabenhærende for en af de gamle Apostler: „Og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een er de Himmelskes Herlighed, en anden de Jordiske. En er Solens Glands og en anden Maanens Glands og en anden Stjernernes Glands; thi den ene Stj. er forskjellig fra den anden i Glands. Saaledes er det ogsaa med de Dødes Opstandelse.“ (1. Kor. 15, 40—42.) Saaledes er det indrettet i Guds Husholdning, at der ikke er Grænse for Udviklingen. Som en nødvendig Følge deraf kan Mennesket gjennem Lydighed og Streben gaa frem og saa Kjendskab til stedse højere Lovs og Lære at adlyde dem i de kommende Evigheder, indtil han naar Guddommelighedens Maal. „Mormonismen“ er saa stemodig at erkære, at det er muligt for Menneskessjælen at naa dette Maal. Og hvorfor ikke? Er en saadan Mulighed usornuistig? Vilde det Modsatte ikke være i Modstrid med, hvad vi kalde Naturens Lov? Menneskene ere i Slægt med Gud. De ere Hans Sønner og Østre i Aandeverdenen, og ifølge den uomstødelige Lov, at alle levende Væsener formere sig efter sit Slags, maa Guds Børn kunne blive deres Forældre lig. Menneskessjælen er en Gud i sin Borden, ligesom den krybende Kaalorm eller den tilshneladende livløse Puppe indeflutter alle de nødvendige Betingelser for den smukke Sommerfulgs Tilværelse. Vi paastaa, at der er noget mere end blot velslingende Ord i denne Mestersrens Udtalelse: „Værer da I fuldkomne, ligesom Eders himmelske Fader er fuldkommen.“ (Matt. 5 : 48.)

Menneskets evige Fremadstriden antyder paa ingen Maade en Tilstand af eventuel Ensartethed paa selv det højeste Trin. Ikke heller, at den fremadskridende Sjæl en Gang maa indhente dem, som vare langt forud. Udviklingen er ikke en Egenskab, der tilhører de lavere staaende Fornuftvæsener alene. Tværtimod er Udviklingsmuligheden langt større i de højere Sphærer. En saadan Opfattelse leder til den vundgaaelige Slutning, at Gud selv, Elohim, den evige Fader selv, er et fremadskridende Væsen, evigt avancerende fra Fuldkommenhed til Fuldkommenhed og i Besiddelse af den særegne Egenskab, som Alle, der opnaa celestial Herlighed, ville blive begavede med, nemlig Kraften til evigt at skabe nyt Liv i Universet.

6. Som en vigtig Del af dens filosofiske Grundlag indbefatter „Mormonismen“ Læren om Jesu Kristi Fødsel, Virksomhed og Død her paa Jordens, saaledes som Kristen fremstiller denne, og Troen paa alle Begivenheder forbundne med Frelserens jordiske Tilværelse og Mission er en Opfyldelse af Profetierne. Tidspunktet for Hans Komme er blevet gjort til en Skillelinie i Tidsaldrenes Historie; det var i Ordets virkelige Forstand „Tidernes Midte“. I Begyndelsen af sin Virksomhed paa Jorden erklarede Han, og senere gjentog Han det ofte, at Han kom, i Overensstemmelse med en forud lagt Plan og Hensigt, og kom ikke for at gjøre sin egen, men sin Faders Willie, som havde sendt Ham.

Fra Mose Dage og ned til Kristi Komme levede Israeliterne, som udgjorde den eneste Nation, der bekjendte sig at tro paa den sande og levende Gud — „Jehovah“ — under den mosaiske Lov. For Israel var Loven og Profetierne Livets Ord, hvormeget end Folket afveg fra dem gjennem traditionelle Forandringer og Mistydninger. Kristus kom ikke for at tilintetgjøre Loven, thi den blev givet af Ham — midt i Sinaj Bjergs Ild og Torden — men for at opfylde og fuldstændig- gjøre Loven gjennem Evangeliet. Foruden Jesu Kristi store og altom- fattende Forsoningsværk forkyndte Han ogsaa Evangeliets Principper og lærte Menneskene med Tydelighed de Love og Ordinancer at kjende, der ere nødvendige til Frelse. Moseloven var bleven giveen som en For- beredelse for Evangeliet.

Han udvalgte Mænd til at forkynde Evangeliet og forrette dets Ordinancer. Han kaldte 12 Mænd, som bleve ordinerede og beskifede til Apostler. Han meddelte dem Magt og Myndighed, ikke alene til at prædike og lære, at helbrede de Syge og uddrive Djævle, men ogsaa til at opbygge Kirken som en guddommelig oprettet Institution. Disse Mænd vare forvissede om, at de endog efter Herrens Himmelfart vilde ved- blive at være i Forbindelse med Kristus og Faderen gjennem den Helligaand, og at Jesu Kristi Kirke vilde blive opført paa Grundlag af denne aandelige Forbindelse med Guddommen, eller, med andre Ord, ved direkte Abenbaring fra Gud til Mennesket. At Apostlerne tilhulde forstode Beiydningen af deres Myndighed og det Ansvar, der hvilede paa dem formedest deres Beskifelse til det hellige Præstedømme, er til- kjendegivet gjennem deres Handlemaade efter Himmelfarten, idet de strax efter mødtes for at udhylde den tomme Blads, som opstod ved, at Judas Iskariotes forraadte Frelseren og begik Selvmord.

Da den Helligaand blev givet til de Tolv paa Vinsefestens Dag, blev det hellige Præstedømmes Gaver, Kræfter og Belsignelser tilfjende- givne gjennem disse Mænd som aldrig tilforn; og dette Bevis paa deres guddommelige Kaldelse og den dem tildelte Kraft og Myndighed vedblev gjennem hele deres Liv — Apostlerne bragte Jesu Kristi Evan- gelium til alle de den Gang kjendte Lande og oprettede kirkelige Or- ganisationer eller Grene af Kirken, hvor som helst det var muligt. Over hver af disse Grene blev der indsat de nødvendige Embedsmænd til at præsidere, saasom Højpræster, Eldster, Biskopper, Lærcrere og Dia- koner, medens ogsaa Pastorer og Evangelister bleve indsatte. Saa ivrige og nidsjære vare Apostlerne i deres Gjerning, at Evangeliet om Frelsen ved Kristus snart var kjent af baade Jøde og Hedning. Paulus er- klærede om trent 30 Aar efter Himmelfarten, at Evangeliet var „prædiket i al Skabningen under Himmelten“ (Røl. 1 : 23), hvilken Vaastand vi med al Rimelighed kunne udtyde saaledes, at Evangeliets Budskab var bleven forkyndt saa meget, at Alle, som ønskede det, kunde blive bekjendt med det.

Hensigten med at oprette de forskjellige Embeder og Grader i Kirken og i disse indsatte Mænd, ordinerede til de respektive Stillinger i Præstedømmet, er bleven tydelig fremsat saaledes: „Til de Helliges

fuldkomne Beredelse til en Tjenestegjerning, til Kristi Legemes Opbyg-gelse." (Ef. 4 : 12.) Til Forvaltningen af Kirkens Afsætere vare disse forskellige Embedsmænd saa nødvendige, at de bleve sammenlignede med de forskellige Organer paa et fuldkomment menneskeligt Legeme (se 1. Kor. 12), alle nødvendige for, at Legemet kan være fuldkomment, og det ene Organ kan ikke sige til det andet: „Jeg har Dig ikke behov."

Den apostoliske Myndighed vedblev i den oprindelige Kirke omtrent 60 Aar efter Kristi Korsfæstelse eller omtrent til Slutningen af det første Aarhundrede af vor Tidsregning. I nogen Tid derefter eksisterede Kirken som et forenet Samfund, ledet af Mænd, der var i Besiddelse af det hellige Præstedommes Myndighed, uagtet Apostasiens Land allerede i nogle af Apostlernes Levetid begyndte at gjøre sig gældende i Kirken. Ja, Evangeliets Sæd var knapt blevet saaet, før Mørkets Fyrste havde begyndt at saa Klinte i Marken, og saa tæt sammen vokede Klinten og Hveden, at ethvert Forsøg paa med Magt at rykke Klinten op vilde have bragt Hveden i Fare. Tegnene paa det aandelige Tilbagefalde blev med Sorg iagttagne af Apostlerne, som i disse Ansigter saa en Op-faldelse af tidlige Profetier og tilføjede deres egne inspirerede Vidnes-byrd om det store, uerforestaaende Falde.

Frafalder udvikledes hurtigt som Følge af de ødelæggende Kræfters Sammenslutning baade i og udenfor Kirken.

De frygtelige Forfølgelser, som de første Kristne blev utsatte for, især fra Kejser Neros Regeringstid til Diokletians, bragte et stort Antal af Kristne til at fornægte deres Tro og forkaste Kristendommen, hvilket forårsagede et stort Frafald i Kirken. Men langt mere ødelæggende vare de Forandringer, der fandt Sted i selve Kirken, og som gave sig tilkjende paa følgende Maade:

1. Forvanskningen af Jesu Kristi Evangeliums ligesremme Principper ved at blande dem med de gængse saakaldte filosofiske Systemer.

2. Ubemindigede Tilføjelser til Kirkens Ceremonier og Indsørelsen af gjennemgribende Forandringer i vigtige Ordinancer.

3. Ubemindigede Forandringer i Kirkens Organisation og Ledelse.

I Begyndelsen af det fjerde Aarhundrede lagde Konstantin Stats-anerkjendelsens Kappe om Kirkens Skudre og tilzagde den det romerske Riges Beskyttelse. Konstantin var ikke selv døbt og saaledes ikke Medlem af Kirken, men desuagtet proklamerede han sig selv som Kristi Kirkens Overhoved og uddelte det hellige Præstedommes Embeder og Titler til hvem han syntes. Kirkelig Ere og Anseelse blev mere eftertragtet end de militære Rangforordninger eller Embeder i Staten. En Bisshop nød større Anseelse end en General og en Erkebisshop mere end en Prinds. Kirken begyndte snart at gjøre Fordring paa timelig Magt, og i Aarhundredernes Løb blev den set op til som alle jordiske Regjeringers overste Herre. Et der nogen Mulighed for, at en Organisation, der udover en saadan Magt, kan være Kristi Kirke, Hans Kirke, som sagde: „Mit Rige er ikke af denne Verden"?

Oprør var uundgaaeligt, og i Begyndelsen af det 16. Aarhundrede begyndte Reformationen. Et betydningsfuldt Resultat af denne begiven-

hedsrige Bevægelse var Oprettelsen af den engelske Kirke som en direkte Følge af Uoverensstemmelsen mellem Henrik VIII og Paven. Gjennem en Rigsdagsbeslutning blev Kongen erklæret for at være Kirkens Overhoved indenfor sit Rige. Som en Organisation var Kirken, hvadenten den var pavelig eller protestantisk, blevet en menneskelig Institution. Den havde Navnet, men ikke Præstedømmets Myndighed eller Embeder. Biskopper, Præster og Diaconer — som de kaldtes — blevet indsatte og assatte efter Kongernes Billie. Det almindelige Frasalds sørgetlige Kjendsgjerning og den guddommelige Myndigheds Fraværelse fra Jorden blev forstaaet og aabenlyst indrømmet af mange ærlige og samvittighedsfulde Theologer. Den engelske Kirke, i dens „Homilie om Afgude-riets Farer“, bekræfter officielt den sørgetlige Tingenes Tilstand i følgende Ord: „Læg og Gejstlig, Lærd og Ulærd, alle Aldre, Sekter og Samfund har i otte Hundrede Åar eller mere været nedskrunne i et modbydeligt Afguderi, det mest afskyelige i Guds Øjne, og fordømmelige for Menneskene“. Denne Bog striver sig fra omrent Midten af det 16. Aarhundrede, og i denne erklæres det, at den saakalde Kirke eller i Virkeligheden hele den religiøse Verden har været absolut frasalden gjennem otte Aarhundreder eller mere forud for Oprettelsen af den engelske Kirke.

Frasaldet var blevet forudsagt under Inspiration; at det har fundet Sted, er beviduet gjennem Historien.

8. Begyndende med Reformationstiden, ere Sekter og Kirker tiltagne med rivende Hurtighed. Fra alle Sider hørtes Raabet: „Se her er Kristus“, eller „Se, der“. Kirker opkaldtes efter de Omstændigheder, under hvilke de blevet til — som den engelske Kirke; andre efter deres berømte Grundlæggere eller Stiftere — som Lutheranere, Calvinister, Wesleyanere; efter andre ere benævnede efter doktrinære Ejendommeligheder eller Administrationsplaner — som Methodister, Presbyterianere, Baptister, Kongregationalister; men lige indtil den 6. April 1830, da Kristi Kirke organiseredes, var der ingen Kirke paa Jorden, der i sit Navn tilkjendegav sig som Jesu Kristi Kirke. Den eneste Kirke af dem, som den Gang eksisterede, der prøvede paa at gøre gjældende, at den var i Besiddelse af Myndighed, var den katholske Kirke, som igjennem Aarhundreder havde været frasalden og fuldstændig berøvet af guddommelig Myndighed og Anerkjendelse. Dersom denne saakalde Moder-Kirke er uden et virkligt Præstedømme og blottet for aandelig Kraft, hvorledes kan saa hendes Døtre fra hende modtage Netten til at handle i Guds Navn? Hvem tør vel vove at paastaa, at Mennesker kunne oprette et Præstedømme, som Gud vil være nødsaget til at anerkjende og antage? Lad være, at Mennesker iblandt sig selv indbyrdes oprette Selskaber, Foreninger, Samfund og endog „Kirker“, hviz de beslutte at benævne deres religiøse Sammenslutning saaledes; lad være, at de forestrive Regler, affatte Love og fastsætte Fremgangsmåaden for Samfundets Virksomhed, Orden og Ledelse, og at alle saadanne Love, Regler og Beslutninger ere bindende for dem, der blive Medlemmer — hvorsfra kunne saadanne menneskelige Institutioner modtage det hellige Præstedøm-

mes Autoritet, uden hvilken der ikke kan være nogen Kristi Kirke? Men Verden skulde ikke vedblivende være berøvet Jesu Kristi Kirke, eller det hellige Præstedommes Myndighed. Ligesom det var bleven forudsagt, at Messias skulde fødes, og at et stort Frafald fra den Kirke, som han grundlagde, skulde finde Sted, saaledes blev ogsaa Evangeliets Gjengivelse forudsagt som en karakteristisk Begivenhed i de sidste Dage, i Tidernes Hyldest Evangelie-Husholdning. Johannes, Apostel og Abenbarer, saa i et Syn den forudbestilkede Abning af Himmelens Binduer i de sidste Dage: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt oppe under Himmelten, som havde et evigt Evangelium at forkynde for dem, der bo paa Jordten, og for alle Folkeslag og Stammer og Tongemaal og Folk, og han sagde med høj Røst: „Frygter Gud og giver ham ære, thi hans Domst Time er kommen, og tilbeder ham, som har gjort Himmelten og Jordten og Havet og Vandenes Kilder.“ (Ab. 14 : 6, 7.)

(Fortsættet Side 376.)

Ondsdag den 15. December 1915.

Glædelig Jul!

Snart vil denne hjertelige og meningsfulde Hilsen atter lyde fra Mund til Mund mellem Forældre og Børn, mellem Slægt og Venner, mellem Fattige saavel som mellem Rige; thi den dybe Mening af denne Hilsen er ensbetydende for Alle, da der hos Gud ingen Personsaansælse findes. Vi vove endog at sige, at hvis selve Skabningen funde tilkendegive sin Fryd, vilde man sikkert høre dens Lovprisning og Glæde over Jesusbarnets Fødsel og Ankomst til Jordens lave Bone; thi, som Profeten Esaias opmuntrende siger:

„Kom disse Ting ihu, Jakob og Israel! Thi Du er min Djener: jeg har dannet Dig; Du er min Djener, Israel! Du skal ikke glemmes af mig. Jeg har udslættet dine Overtrædelser som en Taage, og dine Synder som en Sky; vend om til mig, thi jeg har gjenløst Dig. Synger med Fryd, I Himmel! Thi Herren har gjort det. Raaber med Glæde, I Jordens Dybder! I Bjerge, raaber med Fryd, Skov og hvert Træ derud! Thi Herren har gjenløst Jakob og beviser sig herlig i Israel.“ (Es. 44, 21—23.)

Den hele Menneskeslægt var i en fortapt og falden Tilstand og vilde altid forblive saaledes, medmindre Menneskene vilde forlade sig paa denne Forløser, paa Ham, som forud var bestemt, „før Verdens Grundvold blev lagt“, til at være det store Offerlam; Ham, til hvem vi satte vort Haab om „Forløsning formedelst hans udgydte Blod“; Ham, ved hvem vi modtoge Syndernes Forladelse „efter hans Maades Rigdom, hvilken han overflødigen tildelte os i al Visdom“. Og Engelen sagde til dem:

„Frygter ikke; thi se, jeg forkynder Eder en stor Glæde, som skal vedersares alt Folket.“

Hvilket saligt Ord: alt Folket, alle Menneskenes Børn paa den ganse Jord, indbesettende de mange Millioner hinsides Sløret i Alandernes Verden. Alle skulde blive velsignede formedelst Kristi forsonende Blods Kraft. Profeterne havde fra de første Tider af forkyndt Forlørens Komme. Profeten Neji skriver:

„Og Messias kommer i Tidens Hylde, at han maa igjenløse Menneskenes Børn fra Syndesaldet.“ (2. Neji 2, 26.)

Med denne Forvisning om, at en Frelser skulde fødes, blev det tiladt flere af Guds udkaarede Sønner at skue Messias første Komme, og Profeten Jakob har herom utalt sig i følgende Sprog:

„Thi i denne Hensigt have vi strebet disse Ting, paa det at de maa vide, at vi havde Kundskab om Kristus, og at vi havde Haab om hans Herlighed mange hundrede Aar før hans Komme; og ikke alene vi, men ogsaa alle de hellige Profeter, som varer før os, havde Haab om hans Herlighed. Se, de troede paa Kristus og tilbade Faderen i hans Navn.“ (Jakobs Bog, 4, 4–5, M. B.)

Paa Grund af det Fald, som skete ved Adam, kom hele Menneske-slægten uden nogen Skyld fra dens Side under Fordømmelse og blev bortvist fra Faderens Aslyn, og vilde for stedse forblevet i denne Stilling, hvis ikke Kristus havde forløst Menneskene fra dette Fald; men

„Formedelst Menneskenes Forløsning, som kom ved Jesu Kristus, bringes de tilbage for Herrens Ansigt. Ja, dette er det, hvorved alle Mennesker blive forløste, fordi Kristi Død tilvejebringer Opstandelsen, hvilken tilvejebringer en Forløsning fra en evig Sovn, fra hvilken Sovn alle Mennesker skulle opvækkes ved Guds Kraft, naar Vasunen skal lyde; og de skulle komme frem, baade Små og Store, og Alle skulle staa for hans Domstol, friede og forløste fra denne evige Døds Vaand, hvilken Død er den timelige Død.“ (Morm. 9, 13.)

Her ender Frelsen uden Betingelser, Frelse fra Følgerne af Adams Fald, som hans Efterkommere ikke ere holdte ansvarlige for; men med Hensyn til vores personlige Overtrædelser, naar vi komme til Skjæsaar og Alder, kunne vi ikke blive frelste fra Følgerne af disse, med mindre vi adlyde Evangeliets aabenbarede Besalinger, thi:

„Salige ere de, som gjøre hans Besalinger, paa det de maa faa Adgang til Livets Træ og indgaa gennem Statens Porte. Men udenfor ere Hundene og Troldkarlene og Stjørlevnerne og Manddraberne og Afgudsdyrkerne og hver, som elsker og over Løgn.“ (Lab. 20, 15.)

Spørgsmaalet vil da blive om, hvem der har modtaget Guds Maades Saliggjørelsesplan, som er Kristi Evangelium, hvilket Ord betyder „gode Nyheder, glade Tidender, eller glædelige Efterretninger“, og som indbefatter den Plan, der blev lagt til Menneskets Gjenløsning ved Kristi Forsoning, omfattende Tro, Omvendelse, Daab ved Begravelse i Vand til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og som kræver, at vi leve et nyt og helligt Levnet, i Tro paa Kristi Maade og Barmhjertighed. Alle Hellige i disse Lande, som have modtaget disse gode Nyheder, vist Lydighed til Evangeliets frelsende Principper og vandret som Lysets Børn, have derfor stor

Narsag til fra Hjertets Dyb at ønske hinanden: „Glædelig Jul“; thi jeg have modtaget det Tegn, Daaben, som Profeten Joseph Smith siger, vor himmelske Fader har bestemt, at ethvert Menneske maa vide Lydighed til for at kunne indgaa i Guds celestiale Rige.

Vi leve nu i den „ellevte Time“, saaledes har Herren sagt ved sin udkaarede Profet i disse de sidste Dage, og det er den „sidste Gang“, han kalder Tjenere til sin Binaard. Bruden, „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“, vaager ester Brudgommens Komme, da de, som have modtaget Evangeliet, ville indgaa til den Herlighed, som er beredt dem, medens de Gjenstridige, tilligemed de sovende Tomfruer, ville finde Døren lukket til den bestemte Tid.

Ulagtet mange Nationer fremdeles besudle sig med deres Medmenneskers Blod, som foraarsager, at Enhver og Faderløses Hammer og Klageraab stige til det Høje, og uagtet Dødsengelen har heftet Sørgesflor paa Tusinders Hjem, hvilket stemmer vore Hjerter til Sorg og dyb Sympathi med de Lidende, saa føle vi dog, at Kirkens Medlemmer og Befolkningen i disse nordlige Lande, som ere holdte udenfor Krigen, have stor Grund til at være Herren taknemlig, fordi der hersker Fred indenfor vore Landemærker; og med Øjet sæstet paa Guds Værks sikre Fremgang paa Jorden, og med en fuld Forvisning i vore Hjerter om dets endelige Sejr, ønske vi alle „Stjernens“ Læsere en glædelig og velsignet Jul.

Hans J. Christiansen.

„Mormonismens“ filosofiske Grundlag.

(Sluttet.)

„Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“ er grundlagt i Overensstemmelse med en bogstavelig Opfyldestelse af denne Profeti — thi det var en Profeti, selv om det er nedskrevet som en Beretning om, hvad Johannes saa i sit Syn — en Begivenhed, som den Gang laaude i Fremtiden, men som nu har fundet Sted.

„Mormonismen“ som et Religionssystem vilde være usfuldstændig, selvmødigende, og følgelig uden filosofisk Grundlag, dersom den ikke allvorligt og bestemt erklærede, at Evangeliet atter var gjengivet til Jorden, og at Jesu Kristi Kirke igjen var oprettet blandt Menneskene. Det er Kirkens Budstab til Verden i Dag, at der til Joseph Smith, i Året 1820, blev givet en Abenbaring, hvis Lige det aldrig før har været forundt noget Menneske at modtage. Han var blot en Dreng den Gang og boede sammen med sine Forældre i Staten New York. Twivlraadig, og bekymret i Sindet over den „Ordkrig og Meningsstrid“, hvormed de mange Sekter kæmpede mod hinanden, kom han til den Slutning, at de ikke alle kunde have Sandheden, hvorfor han fulgte Apostelen Jakobs Raad: „Men dersom nogen af Eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gjerne og uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham.“ (Jak. 1 : 5.)

Som Svar paa Joseph Smiths oprigtige Bøn om at faa at vide, hvilken af de forskjellige Sekter, der var Jesu Kristi Kirke, viste den evige Fader og hans Søn Jesus Kristus sig for ham i synlig Form som to særskilte, herlige Væsener; og den ene sagde, pegende paa den anden: „Denne er min elskelige Søn. Hør ham!“ Guds Søn, Jesus Kristus, formanedes den unge Joseph til ikke at slutte sig til nogen af Datidens Sekter eller Kirkesamfund, thi de vare alle forkerte, og deres Trostbekjendelser vare en Vederslygghed i hans Øjne, idet de drage uer til ham med deres Læber, men deres Hjerter ere langt fra ham, og fordi de forkynde saadanne Værdommene, som ere Menneskers Bud, og have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft. Saaledes blev den lange Stilhed mellem Himlen og Jorden, som Krasfaldet havde for-aarsaget, afbrudt af Røsten fra evige Personligheder, Gud og Kristus selv. I 1820 var der paa denne Jord et Menneske, som uden Spor af Twivl eller Tæmten vidste, at den „orthodoxe“ Opfattelse af Gud-dommen som en ulegemlig Esjens uden bestemt Form eller Bestanddele var aldeles uriktig. Joseph Smith vidste, at baade den evige Fader og hans herliggjorte Søn, Jesus Kristus, vare i Form og Udsjende lig et fuldkomment Menneske, og at Mennesket var bleven skabt i Kjødet efter deres Billedes og i deres Lignelse. Han vidste ligeledes, at Faderen og Sonnen vare to individuelle Personligheder — en Kjendsgjerning, som Kristus ofte havde fremsat, medens han levede paa Jorden, men som var bleven fordunklet gjennem menneskelige Spidsfindigheder og Spekulationer.

Noget over tre Aar efter denne herlige Åabenbaring, ved hvilken Faderen og Sonnen viste sig for Joseph Smith, modtog denne Besøg af et andet himmelsk Væsen, som åabenbarede for ham Stedet, hvor de gamle Optegnelser laa skjulte, der siden ere blevne oversaite ved Guds Gave og Kraft og givet til Verden som Mormons Bog. Denne Bog indeholder en Beretning om en Del af Israels Hus, der var ført til det vestlige Fastland Aarhundreder før Kristi Tid. Den er det vestlige Fastlands hellige Skrift, ligesom Bibelen er en Beretning om Guds Handlemaade med sit Folk paa den østlige Halvkugle. Mormons Bog indeholder Kristi Evangelium i dets Fylde, saaledes som det blev givet til de gamle Indbyggere i dette Land; dens Fremkomst gjennem en Engel, sendt fra Guds Nærhed, opfyldte en Del af det profetiske Syn, optegnet af Johannes. Det hellige Præstedømme, tabt for Menneskene gjennem det store Krasfal, funde fun blive meddelt Menneskene og have Gyldighed, naar det blev gjengivet fra Himlen.

Vi paastaa, at det mindre eller aaroniske Præstedømme, indbesattende det levitiske, blev beseglet paa Joseph Smiths og hans Medarbejder Oliver Cowderys Hoveder under Johannes den Døbers personlige Ordination ved Haandspaalæggelse. Denne viste sig for de to Mænd som et opstandent Væsen og overgav dem den Myndighed og Autoritet, hvormed han havde udført sin Gjerning i Verden. Dette Præstedømme — det aaroniske — indbesatter, som Johannes den Døber erklærede,

Nøglerne til Omvendelsens Evangelium og Daab ved Begravelse til Syndernes Forladelse.

Vi paastaa endvidere, at det højere eller melchizedekiske Præstedømme blev meddelt Joseph Smith og Oliver Cowdery ved Haandspaalæggelse af dem, som i den gamle apostoliske Periode holdt det hellige Apostelstabs Nøgler, nemlig Peter, Jakob og Johannes.

Under den saaledes gjengivne Myndighed er Jesu Kristi Kirke igjen oprettet paa Jorden. For at adstille den fra Kirken, som var oprettet paa Jorden i Apostlernes Dage, og ved direkte Abenbaring, har den jaet Navnet: Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Som en Organisation paa Jorden, som et Samfund begyndte den sin Tilværelse den 6. April 1830, paa hvilken Dag Kirken blev lovmaessigt organiseret i Fayette, Seneca County, New York, i Henhold til Statens Love. Kun 6 Personer vare tilstede ved denne formelle Organisation, det mindste Antal, som ifølge Loven kunde forme en Organisation af denne Beskaffenhed.

Hvad nu end de forskjellige Meninger monne være, eller hvad man som et Hele tror og tænker om Egtheden og Sandfærdigheden af de Paastande, som den gjenopprettede Kirke fremkommer med med Hensyn til Præstedømmets Gjengivelse, saa kan Ingen med Rimelighed fremsette den Beskyldning, at Kirkens Paastande ere usorenelige eller i Modstrid med den hellige Skrift. Det er selbindlysende, at intet Menneske kan give eller oversøre en Myndighed, som han ikke selv besidder. Det aaroniske Præstedømmes Myndighed blev gjengivet til Jorden af den Person, som holdt disse Nøgler i den forrige Uddeling — Johannes den Døber. Det hellige Apostelstab, omfattende alle de Kræfter og Belsignelser, der tilhøre det melchizedekiske Præstedømme, blev gjengivet af dem, der udgjorde Præsidentstabet over dette Præstedømme før Trasfaldet, nemlig: Peter, Jakob og Johannes.

Vi paastaa endvidere, at i Aaret 1836 i Kirtland Tempel, Ohio, viste andre gamle Profeter sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery. Hver især af dem overdrog til de to jordiske Profeter, Seere og Abenbarere den specielle evangeliske „Nøglemagt“, som de vare i Besiddelse af, og som de havde benyttet i den Uddeling, hvori de virkede. Saaledes kom Moses og overdrog dem Nøglerne til Israels Indsamling efter deres lange Adspredelse. Elias kom og gav dem den Myndigheds-Fuld-magt, der var bleven udøvet i Abrahams Dage. Derefter kom den anden Elias, en bogstavelig Opfyldelse af Malakias store Profeti. Han overdrog dem Myndigheden og Nøglerne til det store Arbejde for de Døde, hvorved Fædrenes Hjerter skulde vendes til Børnene og disses Hjerter til deres Fædre, hvilket Arbejde ifølge Profeten Malakias var en nødvendig Forberedelse førend Herrens store og forsærdelige Dags Komme, da Jorden ellers vilde blive slaaet ned Ban.

9. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige udgiver sig for at være alt det, Navnet udtrykker eller antyder, og betragter det som sin specielle Mission i Verden i Dag at handle under det hellige Præstedømmes Autoritet ved at forkynde Evangeliet og forrette dets Ordinancer blandt

alle Nationer og at gjøre dette som en Forberedelse til den Herre Jesu Kristi andet Komme, som snart vil finde Sted, og ved hvilket Han vil indtage sin retmæssige Blads som Kongernes Konge og Herrernes Herre.

Foruden dette Missionsarbejde blandt de Levende er Kirken, i Overensstemmelse med den fra Elias modtagne Beskiffelse, vedblivende beskjæftiget med Arbejdet for de Døde, udførende de frelsende Ordinancer blandt de Levende for deres afdøde Forfædre. Det er hovedsageligt i denne Hensigt, at Kirken opfører Templer og forsyner dem med de nødvendige Embedsmænd til Udførelsen af dette Arbejde for de Døde.

J Udførelsen af det Arbejde, som er Kirken paalagt, er den tolerant overfor alle andre Sekter, Samfund og Kirker og gjør ikke Fordring paa nogensomhelst Ret eller Privilegium, som den vilde nægte andre Organisationer eller Individer. Den paastaaer, at den er den oprindelige Kirke, oprettet paany. Dens Budskab til Verden er Fredens og den gode Forstaales — en Indbydelse til at komme og deltagte i de Befsignelser, der ere forbundne med den nye og evige Vagt mellem Gud og hans Børn paa Jorden. Dens advarende Røst lyder i alle Lande og under alle Breddegrader: „Omvender Eder! thi Himmeriges Rige er kommen nær!”

Dette er i korte Træk „Mormonismens“ filosofiske Grundlag.

Dådsfald.

Søster Elise Marie Strøm, et trofast og elsket Medlem af Kirken, født i Bergen, den 6. Decbr. 1875, afgik ved Døden den 30. Oktbr. efter sin Nedkomst med en lille Pige, som ogsaa døde og fulgte sin Moder i Graven. Hendes Mand, Ældste Arnholdt Strøm, og 3 Børn efterleve hende. Begravelsen foregik under stor Højtidelighed fra vort Forsamlingshus i Bergen.

— Søster Solveig Øien, Datter af Broder og Søster Øien, født den 25. Oktober 1900 i Trondhjem, døde den 25. Oktober 1915 af Tuberkulose efter 6 Maaneders Sygeleje. Begravelsen foregik fra Hjemmet under stor Deltagelse fra Søskende og Fremmede. Konferencepræsident Alma M. Andreasen og Missionspræsident Hans J. Christiansen talte mange trøstende Ord ved hendes Baare og fremhævede, at den afdøde unge Søster bestandig havde elsket Evangeliet højt. Hun var døbt den 25. April 1912.

— Ældste Thomas Lund døde Onsdag den 13. Oktober i sit Hjem i Ephraim i en Alder af 83 Aar. Han blev født den 15. Januar 1833 i Løgstør, Danmark, og blev døbt den 29. Maj 1857. Han udførte en 4 Aars Mission, før han i 1862 emigrerede til Utah, og nedsatte sig i Ephraim efter i nogen Tid at have opholdt sig i Salt Lake City, hvor han gistede sig med Martha Christensen. I 1882—84 udførte

han en Mission til sit Fædreland. Han var en højt agtet og afholdt Mand. Han efterlader sig Hustru og 6 Børn.

— Petronille Nielsen, Br. Laurits Nielsens Hustru, afgik ved Døden i Logan den 10. Novbr. 1915 af Alderdomssvaghed. Begravelsen foregik fra 6. Wards Forsamlingshus Søndag den 14. ds. under stor Deltagelse af Slægtninge og Venner. Hun annammede Evangeliet for over 25 Aar siden i Kristiania og opførde sig stedse for Evangeliets og Kirkens Sag.

— Eldste James Thompson, en mangeaarig Indvaarer af Brigham City, døde i Gridley, California, Lørdag den 6. Novbr., og hans Lig blev sendt til Brigham City, hvor Jordstætelsen fandt Sted.

Afdøde blev født i Hjørring Amt, Danmark, den 20. Februar 1844 og forenede sig med Kirken, da han var 18 Aar gl. Han rejste kort efter til Utah. Han udførte to Missioner til sit Fædeland.

— Eldste Peter Iversen døde den 11. Novbr. i sit Hjem i Bear River City og blev begravet den 13. November under stor Deltagelse. Talerne ved Baaren fremhævede den Afdødes Trofasthed og ødle Livssørelse.

Afdøde blev født den 21. Januar 1840 i Vejle Amt, Danmark, annammede Evangeliet i 1861 og kom til Utah i 1862. I 1867 giftede han sig og nedsatte sig i Bear River City, der har været hans Hjem siden. I 1871 døde hans Hustru Christine og efterlod 3 Børn. Senere giftede han Karen Rasmussen, der overlever ham tillsigemod 6 Børn. Han har udført Ordinancer i Logan Tempel for over 1300 Personer. Han var højlig æret og agtet af Alle, som kendte ham.

— Eldste Christopher O. Folkmann døde den 14. November i Far West i en Alder af 89 Aar. Han blev født paa Bornholmi, Danmark, og kom til Utah i 1858 og har det meste af Tiden haft sit Hjem i Blain City. Han har udført 3 Missioner til Skandinavien. Han efterlader sig 9 Børn og 32 Børnebørn. Begravelsen fandt Sted Onsdag den 17. November fra Blain City Forsamlingshus under meget stor Deltagelse.

Inddhold:

„Mormoniemens“ filosofiske Grund- lag.....	369	„Mormoniemens“ filosofiske Grund- lag.....	376
Redaktionelt:		Dødsfald	379
Glædelig Jul	374		

Afgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København V.

Trykt hos F. G. Bording (B. Petersen.)